

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפני **כבוד השופט עמית יריב**

עו"ד נפתלי גרוס

תובע

נגד

1. דיינרס קלוב ישראל בע"מ
2. כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

נתבעות

פסק דין

- 1
- 2 1. לפניי תביעה בגין הפרה נטענת של הוראות סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים),
- 3 תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק התקשורת"). התביעה הוגשה על סך של 75,000 ₪, ונוגעת
- 4 למשלוח 44 הודעות דואר אלקטרוני ששוגרו בין 23.3.2014 ועד 5.11.2015.
- 5 2. אין מחלוקת בין הצדדים, כי כאשר ביקש התובע להנפיק לו כרטיס אשראי של הנתבעות,
- 6 הוא חתם על טופס בקשה, ובו תנייה כדלקמן:
- 7 "ידוע לי כי המידע האמור ישמר במאגרי המידע של Cal ו/או של גופים שיפעלו
- 8 מטעם Cal ו/או במאגר המידע של המועדון אליו אצטרף (אם אצטרף), ואני מתיר ל
- 9 Cal ו/או למועדון לעשות שימוש במאגר לצורך דיוור ישיר, אלא אם אודיע
- 10 אחרת.[...] (להלן: "תניית הדיוור הישיר")
- 11 3. התובע טוען, כי הסכמה זו, שאין הוא מתכחש לכך שחתם עליה, אינה עונה לדרישות
- 12 הוראות סעיף 30א (ב) לחוק התקשורת, ועל כן לטענתו, משלוח ההודעות נעשה שלא כדין.
- 13 עוד מלין התובע על כך שגם לאחר ששלח הודעות סירוב, כדרישת סעיף 30א (ד) לחוק
- 14 התקשורת, לא הסירו הנתבעות את פרטיו מן המאגר, והוסיפו לשלוח אליו פניות.
- 15 4. מאחר שהמחלוקת העיקרית בין הצדדים היא משפטית, הסכימו הצדדים (בהמלצתי)
- 16 להגיש סיכומים בכתב, וכך עשו. כעת באה העת להכריע.
- 17 5. השאלה הראשונה שיש להתייחס אליה נוגעת לשאלת תוקפה של תניית הדיוור הישיר,
- 18 ולשאלה אם ניתן לראות בה הסכמה דרישת סעיף 30א (ב) לחוק. אני סבור כי התשובה
- 19 לשאלה זו היא בחיוב, וכי הוראותיה של תניית הדיוור הישיר עומדות בדרישות חוק
- 20 התקשורת, ואבאר.
- 21 6. סעיף 30א (ב) קובע, בין היתר כי:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה
2 אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען,
3 בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת"
- 4 תכליתה של הוראה זו בחוק התקשורת היא לוודא כי דברי פרסומת נשלחים למי שהסכים
5 לקבלם. הוראות חוק התקשורת מתייחסות, כמובן, לסוג מסוים של דברי פרסומת – אלה
6 המשוגרים באמצעות מתקן בזק, אולם מן הבחינה המהותית, אין כל הבדל בין דברי
7 פרסומת המשוגרים באמצעות מתקן בזק ובין דברי פרסומת המשוגרים באמצעים אחרים –
8 דוגמת הנחה בתיבות הדואר.
- 9 טוען התובע, כי תניית הדיוור הישיר עושה שימוש במונח "דיוור ישיר" ולא "דבר פרסומת".
10 בסיכומיו, הרחיב התובע הרחבה יתרה בהבחנות השונות שבין "דבר פרסומת" ובין "דיוור
11 ישיר". הבחנה זו נראית בעיניי מלאכותית ובלתי סבירה. אני סבור, כי השינוי במינוח נובע
12 בעיקר משינויים באופנות הדיבור: הביטוי "דבר פרסומת" מקורו בתיקון לחוק התקשורת
13 משנת 2008, ואילו הטפסים שעליהם חתם התובע נערכו בשנת 2004 או אפילו קודם. זאת
14 ועוד. הביטוי "דיוור ישיר", שאיננו ביטוי משפטי, מבטא בהבנה הסבירה פרקטיקה מוכרת
15 היטב של משלוח דברי פרסומת ומידע פרסומי, אשר נכללים בהחלט בהגדרת "דבר
16 פרסומת". אינני סבור שנכון לראות ב"דיוור ישיר" קטגוריה נפרדת מ"דבר פרסומת", או
17 הסכמה למשלוח דווקא באמצעי אחד ולא באמצעי אחר.
- 18 7. אשר לטענה בדבר עצם הימצאה של כתובת הדוא"ל של התובע בידי הנתבעות – כפי שצינו
19 הנתבעות, ובצדק – בכתב התביעה עצמו ציין התובע, כי בבירור שערך מול הנתבעות נמסר
20 לו שהתובע מסר את כתובת הדוא"ל בעת ההרשמה לאתר הנתבעת 2, והוא לא הכחיש
21 טענה זו בכתב התביעה. מכאן שבשונה מן הנאמר, הכתובת נמסרה על ידי התובע עצמו,
22 ובכך ניתנה רשות לצרפה למאגר המידע.
- 23 8. אינני מקבל גם את טענת הנתבע, שלפיה פער הזמנים בין מילוי הטופס ובין חקיקת סעיף
24 30א מלמד כי ההסכמה לא ניתנה בקשר עם הוראות סעיף זה. סעיף 30א (ב) אינו מחייב
25 קבלת אישור ספציפי לפי החוק, אלא קבלת אישור "מראש": מראש – פירושו גם אישור
26 שניתן בטרם תיקון החוק ובטרם החלת החובה על מפרסם לקבל אישור מפורש למשלוח
27 דברי פרסומת. אכן, מפרסם רשאי היה לשוב ולפנות ללקוחות הרשומים במאגרים ולבקש
28 מהם לאשרר את הסכמתם, אולם אינני סבור כי מדובר בחובה, ומי שנתן הסכמתו למשלוח
29 דברי פרסומת בעבר – לא חלה כל חובה שבדין על המפרסם לשוב ולבחון את הסכמתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

9. על כן, אני דוחה את פרשנותו של התובע ביחס לעצם משלוח דברי פרסומת, וקובע כי משנתן התובע את הסכמתו להכללתו במאגר לצורך משלוח "דיוור ישיר", אזי כדי להביא להפסקת משלוח דברי פרסומת, עליו לפנות מיוזמתו ולבקש הפסקת השיגור.
10. לעניין בקשת ההסרה. התובע בעצמו מודה, כי בגוף הודעות הדואר האלקטרוני מצוינת הדרך לבקש את הסרתו מן המאגר – היינו, על דרך של לחיצה על קישור אלקטרוני. אני שותף לעמדתן של הנתבעות, כי אפשרות זו – של הגשת בקשת הסרה על דרך של לחיצה על קישור – בוודאי כאשר מדובר בתאגיד עזר בנקאי (לעניין מהימנות האתר) – מקיימת את הוראות סעיף 30א (ד) לחוק התקשורת, בדבר מסירת הודעת "באותה דרך" שבה שוגר דבר הפרסומת. התובע בחר להתעלם מן ההנחיה המפורשת בהודעה – ועל כן העכבה הסרתו מן המאגר – אך על כך אין לו אלא להלין על עצמו (וראו לעניין זה רת"ק 49131-01-16 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל (2016)).
- אין חולק, כי לאחר שנשלחה ההודעה באמצעות הפקס, הוסר התובע ממאגר המידע והמשלוחים חדלו. על כן, תביעתו של התובע נדחית גם בהיבט זה.
11. התובע הגיש תביעה בהיקף ניכר – 75,000 ₪ - אף שהודה כי נתן הסכמתו למשלוח דיוור ישיר. נראה, כי התובע מבקש להצטרף לאופנת הגשת תביעות בגין משלוח "דואר זבל", וזאת על מנת לעשות רווח כספי. בעובדה זו כשלעצמה – אין כל פסול, כפי שציין בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין, ובראשם ההלכה המחייבת רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (2014). אלא שכאשר מוגשת תביעת סרק, יש לתת ביטוי לעובדה זו, שכן אם נקבל את הגישה שלפיה דואר זבל הוא מטרד שיש לעקור משורש, אזי כל תביעת סרק, פוגעת במאבק היעיל בהודעות אלה.
12. על כן, אני סבור שמקום שבו מגלה בית המשפט כי תביעה הוגשה ללא בסיס, תוך התעלמות מעובדות או שלא בתום לב – יש לפסוק הוצאות בשיעור ריאלי, שישקף את הצורך להרתיע מפני הגשת תביעות סרק, מקום שבו הדין נותן תמריץ להגשתן של תביעות כאלה.
13. התביעה נדחית אפוא במלואה. התובע יישא בשכ"ט ב"כ הנתבעות בסך 10,000 ₪.
- ניתן היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

עמית יריב, שופט

1
2